

på vejen til, at man senere hen får ophævet donoranonymiteten fuldt ud.

Så synes jeg, at en af de ting, der er blevet nævnt undervejs lidt en passant, kunne være interressant, nemlig at få arrangeret en høring om det her spørgsmål. Den seneste høring, vi har haft om det her, ligger temmelig mange år tilbage – 4 år tilbage – og dengang erkendte vi jo også, at der var vanvittigt få oplysninger om det her område.

Jeg er nu stødt på en enkelt oplysning undervejs, som jeg faktisk synes er ganske interessant, og det er en undersøgelse, der er foretaget på baggrund af børn undfanget med donorsæd fra en amerikansk bank og offentliggjort i Human Reproduction i 2004. Det er faktisk en undersøgelse, hvor man har spurgt teenagebørn via et spørgeskema. Det vil sige, at langt de fleste af de børn – eller unge må man jo faktisk kalde dem – mellem 12 og 18 år, og de var ca. 15 år i gennemsnit, siger, at de meget gerne vil have kendskab til, hvem der er deres donor. Det synes jeg da tæller mindst lige så meget som andre undersøgelser, der er spinkle.

Men i bund og grund synes jeg ikke, det her skal løses ved, at vi spørger om, hvad sædbankerne mener, det er klart, de har en interesse i flere donorer, eller hvad Foreningen for Ufrivilligt Barnløse ønsker, men det skal være et spørgsmål om, hvilken retssikkerhed vi ønsker at garantere de børn, som kommer til verden på grund af en lovgivning, som vi jo rent faktisk har vedtaget her i Folketinget.

(Kort bemærkning).

Simon Emil Ammitzbøll (RV):

Der var en enkelt ting, som fru Anne Grete Holmsgaard sagde, som jeg ikke helt forstod. Så vidt jeg kunne forstå, har ordføreren nu utallige gange sagt, at man ikke skal tvinge nogen til at fortælle, at der er tale om et donorbarn. Det tror jeg var korrekt forstået, men ellers så ret min fejl. Men hvis det er korrekt, hvordan kan det så handle om retssikkerhed for barnet? De to argumenter er jo simpelt hen uforenelige. Det hænger jo ikke sammen, hvis det er det, fru Anne Grete Holmsgaard har sagt.

(Kort bemærkning).

Anne Grete Holmsgaard (SF):

Nu tror jeg ikke, hr. Simon Emil Ammitzbøll har overværet hele debatten. Men lad mig så gentage, hvad jeg har sagt flere gange undervejs, nemlig at dette er en ret for barnet, som barnet

kan udnytte eller lade være med at udnytte, når det barn er 18 år eller derover. Det handler ikke om nogen som helst tvang, men det er klart, at det selvfølgelig forudsætter, at donorkorpsets anonymitet ophæves, sådan at de børn kan få det kendskab. Det er der absolut ikke nogen modsætning i. Og jeg vil lige sige, at Det Radikale Venstre her fra talerstolen faktisk også har sagt, at de på det principielle plan er enig i det.

Kl. 14.10

(Kort bemærkning).

Simon Emil Ammitzbøll (RV):

Det gør, at vi stadig væk ikke kommer væk fra spørgsmålet om, hvordan barnet så finder ud af, om det er donorbarn eller ej. Det er det, som andre har prøvet at spørge ordføreren om. Skulle det være med sådan et brev, der ville ankomme med posten, eller har staten fortalt det til barnet, når det starter i første klasse, eller hvad er det, der sker?

Jeg synes faktisk, at ordføreren burde gribe den bold, som Det Radikale Venstre og Socialdemokraterne har kastet, nemlig at man kunne gå ind og se på, om det kunne være valgfrit for både donorerne og familierne i stedet for at have den her sporløsromantik, med hensyn til at alle skal have ret til at kende deres ophav også fra sæddonation.

Jeg vil spørge fru Anne Grete Holmsgaard: Hvordan får barnet det at vide?

(Kort bemærkning).

Anne Grete Holmsgaard (SF):

Det er sådan set meget enkelt. Det får barnet ved at henvende sig til det register, der har registreret donorerne. Det er klart, at her kan man så sige, der er et problem, hvis forældrene ikke fortæller barnet, at det er et donorbarn. Det synes jeg under alle omstændigheder vi skal gøre noget ved og også gøre meget ud af ordentlig oplysning til donorforældre, sådan at de rent faktisk fortæller det til børnene og dermed afdrammerer det at være donorbarn og undgår de potentielle konflikter, der kan komme, hvis man får det at vide af tredjepart, eller hvis man får det at vide under et skænderi. Dem har vi jo alle sammen mange af med vores børn i teenageårene.

Men jeg kunne jo også forestille mig, at vi sagde, at man har ret til at henvende sig til et donoregister, hvis man har en fornemmelse af, at man er donorbarn. Det har vi sådan set ikke af-